

BILTEN

broj 3
41. ffs
16. avgust 2017.
Festival filmskog scenarija
Film screenplay festival
KONFERENCIJA ZA NOVINARE „TAČNO U PODNE“

DOBRO JE BITI DOBAR

Konferenciju za novinare, drugu po redu, 15. avgusta, vodio je Saša Radojević, dramaturg. Gosti su bili Vesna Golubović, producent i Srđa Penezić, producent i scenarista filma „Ime: Dobrica, Prezime: nepoznato“.

Saša Radojević: Vesna, vi ste po vokaciji slikarka i dugo godina ste živeli u Sjedinjenim Američkim Državama. Šta je bilo presudno da se okušate kao filmski producent?

Vesna Golubović: Pre svega, filmski producenti su i Srđa Penezić i Slavko Štimac i ja kao treći član. Mi smo hteli da kontrolišemo pare, konkurisali smo na Filmski centar Srbije, dobili smo sumu i hteli smo da ta suma ode na proizvodnju filma, mi smo žrtvovali naše honorare da bismo napravili film i platili sve ljude koji rade na filmu. To je bio glavni razlog zašto smo mi producenti.

Mi smo ovaj film radili našim zajedničkim snagama i našom verom da treba da napravimo nešto pozitivno, da kažemo našim ljudima, pre svega, da je dobro biti dobar, jer mi smo okruženi svakojakim opadanjem kompletno svih vrednosti. Urušene su sve vrednosti, pa ostala nam je ta ljudskost, dobrota kojoj bi trebalo da se svi vratimo i da se podsetimo, i ja mislim da je svaki čovek u suštini dobar, što kaže naš junak. Svi žele dobro, pa i oni najgori kriminalci. Oni vole da imaju dobrog ortaka, dobrog lekara, dobru vaspitačicu za dete. Ma koliko da smo mi ljudi cinični, u suštini ne možemo zaobići tu dobrotu. Bez nje se ne može živeti.

Saša Radojević: Srdo, u ovom filmu je prisutna ta dihotomija, nešto što je vezano za Tomasa Hobsa i njegovu misao „Čovek je čoveku vuk“ i „Svi ljudi su u suštini dobri“. Dakle, ta dva pola su postavljena

jedan naspram drugoga. Da li je moguće ignorisati činjenicu da je čovek čoveku vuk?

Srđa Penezić: Pa možda nije moguće, ali sam siguran da čovek može da proba da ignoriše. I to je savet koji ja ljudima dajem.

zavodljiva ideja, nešto što nikad niko nije u istoriji filma uradio. Kad smo došli na tu ideju, pokazalo se da je to jako teško. Prvo, pre svega zato što se naši filmovi jako slabo čuvaju. Drugo, moralo je da se sarađuje sa Kinotekom i to je bilo jako komplikovano.

Saša Radojević, Srđa Penezić i Vesna Golubović

I možemo tu da dodamo i treću „Lud i dobar – dva brata“. Dodao bih da kada sam Vesnu upoznao, ona je imala 16 godina i bila je član Akademskog kino kluba, tako da se ona bavila filmom još od tih dana i to je još jedna stvar koja je uticala da ona bude glavni producent i osoba koja je pokrenula čitav film.

Saša Radojević: Naravno, kada je reč o ovakvom filmu, neizbežno je pitanje kako je bilo izaći na raj sa kompjuterski generisanim likom Slavka Štimca iz njegovih ranijih filmova?

Srđa Penezić: Najiskrenije, izuzetno teško. Mi smo završili film godinu dana kasnije zbog manje od pet minuta tih starih materijala. Međutim, to je bila toliko

Treće, morali smo i sa televizije da uzimamo materijale. Teško je bilo objasniti koliko je nama bitno bilo da dobijemo prvu generaciju, kolika je razlika u rezoluciji. Njima se čini da kopija na standardnoj rezoluciji je dovoljno dobra za ovo. Svi su kadrovi iz Slavkovih 4-5 filmova. Napisao sam i nove scene na osnovu onoga što smo našli. Uzimali smo te originalne kadrove i ja sam govorio taj glas i grubo izmontirao te scene, pokušavao sam da uklopim glas, koliko god je to moguće, sa pomeranjem Slavkovih usana. Nismo ništa potpuno generisali i nismo menjali pokrete Slavkovih usana.

nastavak na str. 3.

DANAS I SUTRA NA FESTIVALU

16. avgust - sreda

12:00 - Konferencija za novinare

Lokacija: konferencijska sala hotela "Zepter"

18:00 - prikazivanje filma **Naši očevi, majke i njihova deca**

scenario i režija: Sanja Savić

Lokacija: sala bioskopa

19:00 - Promocija knjige "Kosovo, vera i pomirenje",

Gorana Radovanovića

Lokacija: Biblioteka

20:30 - Prikazivanje filma **Kozje uši**

Scenario: Vladislava Vojnović

Režija: Marko Kostić

Prikazivanje filma **Slepi putnik na brodu ludaka**

Scenario: Vule Žurić

Režija: Goran Marković

Lokacija: Letnja pozornica

17. avgust - četvrtak

12:00 - Konferencija za novinare

Lokacija: konferencijska sala hotela "Zepter"

18:00 - prikazivanje filma **Igla ispod praga**

scenario i režija: Ivan Marinović

Lokacija: sala bioskopa

20:30 - Dodela nagrada i svečano zatvaranje Festivala

Prikazivanje filma **Biser Bojane**

Scenario: Vladan Đurđević

Režija: Milan Karadžić

Prikazivanje filma **Na mlečnom putu**

(van konkurencije)

Scenario i režija: Emir Kusturica

Lokacija: Letnja pozornica

PROF. PETAR STANOJLOVIĆ VODIO RADIONICU

„FILMADŽIJE BUDUĆNOSTI: SAVREMENE OBRAZOVNE PRAKSE“

Drugi dan edukativne radionice „Filmska učionica“ bio je posvećen interesantnoj temi „Filmadžije budućnosti: savremene obrazovne prakse“, a predavanje je držao prof. Petar Stanojlović, filmski i televizijski reditelj, profesor Produkcije na Akademiji lepih umetnosti i multimedija. Ivana Ranković je organizator ove radionice, a Dejan Janković, moderator, oboje iz organizacije „Artepunkt“.

„Filmadžija je izraz koji je dosta kolokvijalan, sublimisani izraz koji je nastao tokom svih ovih godina jugoslovenskog, a samim tim i srpskog filma i to je bio jedan naziv za sve one koji na bilo koji način rade na filmu. Podseća me na davno izumrle zanate: bojadžija, sodadžija, sladoledžija, mlekadžija... To deluje nekako endemski arhetipno, prošlo, nepostojeće. U jednoj regeneraciji tradicije pojavljuje se u nivou ekskluzivnih zanimanja. Da li je filmadžija postao to isto? Da li je davno izumro i da li će postati deo turističke atrakcije jednog dana? Šta je, uopšte film? Film je nastao kao jedna tehnološka atrakcija, iluzija, zabava koja se širila poput epidemije po celom svetu, nastala kao predmet entuzijazma i onda smo imali tih sto i nešto godina istorije filma. Kada pogledate istoriju umetnosti, vi ste uvek imali neki razvojni tok u kome je umetnost nastajala, trajala, imala svoje istorijske periode i na kraju umetnost degradira i onda sve ispočetka. Za slikarstvo je bilo potrebno hiljade godina, od crteža u nekim pećinama do crne tačke na belom platnu i to je kraj, sve smo pokušali, sve smo eksperimentisali, zaokružili i krećemo ponovo. To ima neki ciklični nivo.

Opšti zaključak onoga što ja znam je da film jeste, nažalost, samo istorija. Film je odavno postao samo istorija. Film je krenuo kao zabava, nastavio kao umetnost i zabava, paralelno. Film je kao težina, kao značaj, kao kvalitet umetnosti prilično skriven iza filma zvanog zabava.

Da li je film uopšte danas potreban? I kome je potreban? Suštinski uslov za postojanje i nepostojanje filma danas je vreme. Živimo u ubrzanom vremenu. Tokom istorije društveno je bila važna pisana reč. Hiljadama godina bila je glavni faktor razvoja društva, a posle su slikarstvo i muzika postali takođe vrlo uticajni. Čitave generacije su školovane studijama literature. Došlo je drugo vreme. Sada imamo studije komunikacije, jer živimo u društvu informacija, ne u društvu reči. Danas informacija diktira vreme. Današnji sat nije isti sat kao pre mnogo godina. Informacija i saobraćaj su postali jedno.

Nastavak na str. 6

FESTIVAL FILMSKOG SCENARIJA

Saša Radojević: Ovde postoji jedna istorijska vertikala koja obuhvata nekoliko decenija i na neki način se u drugom planu pojavljuju i te ideološke promene, političke promene u društvu. Kako biste vi iz vaše vizure definisali lik glavnog aktera?

Srđa Penezić: Ja sam se više trudio da se bavim manje političkim promenama, a više kako to utiče na ljude i lakoća kako se ti ljudi prilagođavaju tim novim situacijama, koliko je lako ući iz jedne partije u drugu, koliko je lako tvrditi jednu stvar jednog dana i potpuno drugu stvar nekog drugog dana. To kao da nam je neka nacionalna osobina. Jednom broju ljudi koji je, na sreću jako mali, to veoma lako pada.

Meni politika nikad nije zanimljiva sama po sebi, već kako ljudi žive i kako se snalaze u tim vodama.

Saša Radojević: Nameće se i pitanje vezano za istoriju filma, tačnije za taj neki bajkoviti pristup. Slika je uglavnom patinirana u celom filmu. Sa jedne strane, da li je tu neki uticaj Frenka Kapre i nekih filmova koji su bili važni u vašim formativnim godinama? Definitivno je da je taj kaprijanski duh vremena vezan za određeno vreme i uvek se to postavlja kao pitanje da li je moguće i dalje baviti se takvim pristupom svetu u novom vremenu. Čak i u vašem filmu postoji jedan momenat kada se iz početnog dela koji je vizuelno bajkovito tretiran prolazi kroz jedan segment izlaska iz zatvora glavnog junaka koji je dokumentaristički urađen i ulazi se zaista u pravi život. Kako u tom sudaru isplivati?

Srđa Penezić: Pa, sigurno. Ja sam tu još kad sam studirao imao nekakav drugačiji ukus nego većina mojih kolega. Mene su uvek zanimali neki drugi filmovi, neke druge teme. Od Kapre sam naučio tu neku lepu toplotu kojom je uspevao da postigne neku lakoću kojom se ta priča pričala.

Jedna stvar koju sam ja video kad se film prikazivao u bioskopima je da su ljudi izuzetno dobro reagovali, da im se jako dopalo, grlili su me nakon projekcije i govorili da je divno što je neko tako nešto uradio. Međutim, pitanje je da li je publika spremna, da li je okolina spremna i da li više uopšte mogu da se pričaju bajke. Neko može da kaže da je prošlo vreme za bajke, moramo da se sučelimo sa realnošću, ne možemo više da zaludujemo sebe, da verujemo u bolje sutra ili čak u dobro danas, koje, svi znamo, koliko u njega možemo da verujemo ili ne. Ja lično volim da verujem da je moguće, da će ljudi uvek moći da sanjaju i da će uvek biti bolje i da ljudi treba da veruju u bolje. Mi smo verovali u to, pa smo tu priču ispričali.

Vesna Golubović: Samo da ispričam jednu malu stvar koja nam se desila, lep događaj kada smo bili na Festivalu u Zagrebu kao jedini srpski film. Inače, Radio Televizija Srbije nije ni pomenula kada je davala prikaz Zagrebačkog filmskog festivala da smo bili prisutni. Divno je primljen film, bio je ogroman aplauz, ljudi su hteli da razgovaraju. Jedan mladić je ustao i zahvalio se, a posle je jedan čovek rekao Srđi „da je ovaj film napravljen pre rata, rata ne bi bilo“. To je nas dirnulo, jedno tako naivno verovanje da film može nešto da zaustavi. Mi smo svi gotovo zaplakali.

Saša Radojević: Da li vam je ideja, zapravo, da na osnovu te dobrote postavite nešto što bi trebalo da bude elemenat za konstitutivnost novoga društva, da ako pošaljete tu ideju, na tome možemo da gradimo novu budućnost?

Srđa Penezić: Film je nekako isuviše nebitna stvar da bi moglo išta da se gradi na tome. Divno bi bilo da je tako. Divno bi bilo da bude malo bolje. Što se toga tiče, ja samo mogu da poželim svima nama da se vidimo opet za koju godinu i da kažemo da nam je malo bolje nego što nam je bilo 2017. Ne znam koliko je to realno, ali je lepo verovati da je to moguće.

Život je ipak realnost. Zato i pravimo filmove koji to nisu. Da bi dali ljudima par sati neke prijetnosti.

K'O DA SAM GLED'O KOZJE UŠI

Trajanje: 120 min.

Režija: Marko Kostić

Scenarij: Vladislava Vojnović

Uloge: Gorica Popović, Slobodan Ćustić, Nikola Kojo, Milica Spasojević, Sergej Trifunović, Goran Radaković, Nikola Maričić, Pavle Marković

Film "Kozje uši" reditelja Marka Kostića i scenaristkinje Vladislave Vojnović, snimljen prema njenom istoimenom romanu, u žanru drame i komedije donosi priču o običnim ljudima i njihovoj borbi za opstanak u savremenom društvu.

"Kozje uši" je dirljiva priča o borbi bake Stojanke sa surovom današnjicom i svim pritiscima društva u kojem živimo.

Glavnu junakinju, koju je tumači Gorica Popović, sticajem okolnosti iz grada i studija davne 1968. godine, život je vratio u rodno selo i sada u svojim šezdesetim godinama, u južnom Banatu odgaja unuke, Sofiju (14) i osmogodišnjeg Stevana, čiji su roditelji otišli u inostranstvo trbuhom za kruhom.

Stojanka se ne uklapa u tipičan seoski milje, pa će njen karakter u sudaru sa sredinom u kojoj živi dati mnogo povoda za smeh, a film čini niz zanimljivih situacija jer Stojanka pokušava da preživi kako zna i ume.

Sin i snaja ne šalju pare, a i retko se javljaju, pa ona kroz niz tragikomičnih situacija, pokušava da kupi unuci nove patike, unuku željeni bicikl, popravi krov na kući koji

prokišnja, zaradi gledajući u šolju, nameštajući iščašene ruke i noge, ostavljajući zamke za zečeve u šumi... Opstanak Stojankinog domaćinstva, prema rečima reditelja, nije "pitanje od materijalne vrednosti već od vrednosti njenog pogleda na svet". Za primer zemlji, Stojanka analizira prošlost, donosi odluke, dela, uspeva i ne uspeva u namerama, ali kroz svoje napore doživljava spoznaju da nikad nije kasno popravljati sve ono što se popraviti može. I to ne samo za dobrobit onih na kojima svet ostaje.

U filmu, kao i romanu, svoje mesto imaju i Stojankina neprežaljena ljubav iz mladosti, seoski sveštenik, lovac, odbegla deca, ali i Bitlsi, jer od čoveka sa kojim je ostala trudna Stojanka, kao uspomenu, ima samo jednu polomljenu singl ploču.

K'O DA SAM GLED'O

SLEPI PUTNIK NA BRODU LUDAKA

Trajanje: 105 min.

Režija: Goran Marković

Scenario: Vule Žurić

Uloge: Igor Đorđević, Aleksandar Đurica, Tihomir Stanić, Jelena Đokić, Goran Šušljik, Nemanja Oliverić, Andrijana Oliverić, Branka Šelić

Poslednji period života znamenitog srpskog pripovedača Petra Kočića, u duševnoj bolnici na Guberevcu, u okupiranom Beogradu 1916. godine, tema je televizijskog filma "Slepi putnik na brodu ludaka" scenariste Vuleta Žurića.

Scenario donosi depresivnu sliku Beograda pod okupacijom, u kojoj na tragikomičan način životi lekara, osoblja i pacijenata u ludnici na Guberevcu grade metaforu o životu "na slobodi i slobodnoj teritoriji".

Dok svuda okolo vlada okupacijski teror, smrt i razaranje materijalnih vrednosti, dotle u ovoj svojevrsnoj i apсурdnoj oazi mira, na ovom "brodu ludaka", vlada duboko razumevanje, poštovanje i briga za bližnje.

A kada se na taj "brod" ukrcaju slepi putnici (begunci od okupacijske vlasti) pronalazeći tu sigurno utočište od internacije, priča o Petru Kočiću postaje simbolička priča o sukobu dobra i zla, o borbi prkosnog Davida sa bezdušnim Golijatom. Kroz sukob Petra Kočića sa Kostom Hermanom, sukob koji je započet još mnogo godina ranije u Bosni dok je Kočić aktivno politički delovao na liniji nacionalnog oslobođenja, ovaj televizijski film otvara i jednu drugu, intimnu temu o ljudskoj zavisti zbog neposedovanja istinskog umetničkog talenta. Patološka mržnja nedarovitih a moćnih, njihova potreba da progone i da se svete svakom ko je imalo slobodnijeg duha i talenta, data je ovde na uzbudljiv i tragičan način, kroz niz žalosnih prizora

ljudske mizerije i duševnog pada.

Ako se po nečemu prepoznaju rat i okupacija onda je to po gubitku i patnji koju osećaju ljudi u ratu... A u ovoj drami to osećanje gubitka imaju skoro svi junaci. Svi su oni "pobeđeni" tom dubokom boli koju nose u sebi zbog gubitka nekoga ili nečega.

Čak i majstor "d' eter", gospodar života i smrti stanovnika duševne bolnice, zamenik vojnog Guvermana Beograda, Kosta Herman, zna da mu je Petar Kočić umakao, da se spasio veličinom svog dara koji on nikada neće imati a još manje razumeti. Za one koji borave u duševnoj bolnici, ludilo i smrt su oslobođenje. Za nas koji to gledamo sa ove vremenske distance, to je podsećanje na vreme ogromne patnje, na vreme kada je ranjena zver Austrougarske monarhije pokazala svoje okrutno lice preteći da zatre biološko i duhovno biće srpskog naroda koji je držao do slobode i svoje samostalnosti.

Junaci ovog filma u raznim prilikama govore uvek istu rečenicu:

"Kada se ovde vrati Srbija sve će biti drugačije..." ali pred njima su još nekolike godine koje treba preživeti. Ipak, naznaka tog trijumfa data je na paradoksalan način, u poslednjim kadrovima televizijskog filma kada mrtvački sanduk sa telom Petra Kočića napušta bolnički krug, ispraćena od svih njenih stanovnika. Pored sanduka u kolima, na "mrtvoj straži" su danska bolničarka Helen i "slepi putnik" Jovan, nećak dr Stoimirovića, budući vojnik - dobrovoljac na Solunskom frontu.

FESTIVAL FILMSKOG SCENARIJA

Film je vremenska umetnost. Da bi ga sagledali, morali bi da ga gledate od početka do kraja. Vreme diktira filmsko vreme. Nažalost, film je izgubio bitku sa vremenom. Film je na neki način preživeo istoriju, iz hemije je prešao u informaciju. U krajnjem slučaju, ta hemija je nosila sa sobom neku filmsku traku. Sada količina filmova koja je ikada snimljena, teoretski može da stane u jedan mobilni telefon. A pre toga je bila fizička stvar. Šta je materijalni produkt filma? Film je u materijalnom smislu potpuno iluzoran kao i sve vremenske umetnosti. Ne možete da opipate film. Film je neki utisak, emocija, senzacija. Ne možete uzeti uzorak filma. Morate odgledati ceo film. Filmovi se snimaju, distribuiraju, na neki način gledaju, ne onoliko koliko su se gledali. Film doživljava nekako svoju agregatnu transformaciju. On mora biti prilagodljiviji nego što jeste. Film se pretvorio u medij. Po teoriji on jeste bio medij, a sada je i u praksi medij. Film je prerastao distribuciju filmsko platno. Podigao se u našim kućnim uslovima na veliki televizor koji simulira filmsko platno, ili se spustio na našu personalizaciju. Senzacija velikog platna je postala mali displej. Kućni uslovi gledanja filmova nisu više kolektivni, nisu više distributivnog karaktera. Sada svi nešto gledaju u svojim sobama. Sada se sve personalizovalo.

Što se tiče obrazovanja u oblasti filma, imamo li hiperprodukciju glumaca, reditelja... Ko određuje broj? Progres ne možemo da zaustavimo. Specijalističko obrazovanje kadrova u okviru filma je zaista više nemoguće. Ono što je pozitivno u ovom informatičkom dobu je doba nove renesanse u kome jedan čovek može biti orijentisan na više mogućnosti. Ne traži se više specijalista, traži se univerzalnost, univerzalni stvaralac. Zaista je isključivo da se danas neko školuje za filmskog reditelja. Mene iskreno zanima, ne od čega će on živeti, već šta će on raditi, koliko će snimiti filmova u svom životu. A zamislite da se neko školuje samo za fotografiju na filmu.

Vi danas možete učiti studije dramske umetnosti i medija. Suština današnjeg školovanja je samo upućivanje na sadržaje, a na studentima je da ih oni razrade, da izaberu određene momente u tim sadržajima, da te kurseve shvate kao neku vrstu uputstva. Sve će na kraju da se završi na individualizaciji i personalizaciji. Nema više neshvaćenog umetnika. Ako danas ne brendiraš sam sebe kako znaš i umeš, ti nemaš sposobnost da stvaraš. Priroda stvaranja je nikad bliža prirodi komunikacije. Vi zapravo morate da budete produkcija, neko iz koga izviru određeni entiteti koje ste sami izabrali, uz poznavanje svega ostalog. Danas živimo u eri samoprodukcije. Danas stvoriti film znači umeti koristiti alat mobilnog telefona. Vi morate stvarati ono šta želite da gledate. Nova renesansa stvara mogućnost da možete mnogo toga da uradite. Današnji stvaralac iz ove oblasti može da bude producent, primenjeni autor, može da radi filmove, klipove, dokumentarac, da montira svoj projekat, da se bavi konsaltingom, kreativnim marketingom, može da bude nosilac svog projekta, da se bavi brendiranjem... Kada rasporedite broj ljudi na broj mogućnosti, na nivou čitavog društva, vi ćete u stvari imati ravnomerno raspoređene kadrove, gde će taj koji je pomislio da će biti filmadžija zapravo raditi neke primenjene stvari iz neke kreativne oblasti ili kreativne stvari iz nekakve industrijske društvene oblasti. Danas su mnogo veće mogućnosti. Da li će neko iz toga iznići kao autor filma koji je pobedio na Kanskom festivalu, pitanje je okolnosti. Savremeno školovanje mora da bude sveobuhvatno, mora da bude upućujuće, ne mora da bude samo akademsko. Živimo u eri alata koji se zove medijska pismenost, a ne razumevanje filmske kamere i li filmske distribucije, glume.“ – deo predavanja prof. Petra Stanojlovića.

LETNJA ŠKOLA FILMSKOG NOVINARSTVA

Stado Trajanje: 100'; Scenario: Nebojša Romčević; Režija: Nikola Kojo; Uloge: Nikola Kojo, Zoran Cvijanović, Vesna Trivalić, Nataša Ninković, Nikola Đuričko, Srđan Timarov, Petar Strugar, Goran Radaković; Producenti: Nikola Kojo, Biljana Prvanović; Direktor fotografije: Dušan Joksimović; Kostimograf: Sanja Džeba; Scenograf: Dukan Radenković; Maska: Tanja Lipanović

Činjenica da je film Stado kao rediteljski prvenac Nikole Koja proglašen za najgledaniji srpski film u 2016. godini, sasvim opravdava jednu od njegovih replika iz ovog filma u kojoj za sebe kaže da je Bog. Satirična komedija koja otvara oči o stanju u kom se danas većina glumaca nalazi, šta se zaista dešava iza kamera i u kakvom sistemu vrednosti živimo rastužuje još na samom početku kada se pojave reči „Posvećeno Miloradu Mandiću Mandić“.

U želji za velikim projektom, ostvarenjem nad ostvarenjima i ulogom iz sna četvero poznatih glumaca i entuzijazista spremni su da ponude i ono što nemaju. Prolazeći kroz niz neprijatnih situacija dovode u pitanje svoju egzistenciju jer zaslepljeni ljubavlju prema svojoj profesiji ne vide i ne slute da će postati stado ovaca nekih „odozgo“. Najtužnija stvar u vezi sa ovim filmom je ta što je istinit a najbolje ga opisuje scena u kojoj Vesna Trivalić plače smejući se u isto vreme. Tragikomična situacija u kojoj se nalaze glavni likovi oslikava realnost današnjeg društva jer se gledajući film stvara osećaj da tu nema glume što mogu samo odlični glumci jer se svi slažu u tome da je najteže odglumiti ono što se živi i doživljava.

Šamar realnosti svima koji zatvaraju oči pred istinom ali ipak i nada za sve one čiji je životni poziv gluma jer kada ima strasti i ljubavi prema poslu do cilja se nađe put ali tek nakon par pogrešnih skretanja.

Sandra Bogdanović

UOKVIRENO

POKROVITELJI:

Ministarstvo kulture i informisanja Republike Srbije
Opština Vrnjačka Banja

SPONZORI:

Zlatara „Savić“ - Vrnjačka Banja

Karizma Vrnjačka Banja

„Kondor AS“

Picerija „Makuljević“

Apartmani „Biser“

Vila „Minjon“

„Solaris Resort“

Hotel „Zepter“ Vrnjačka Banja

Vila „Devedžić“

Restoran i apartmani „Dukat“

„Cvetni konaci“

Vila „Splendor“

„Kotlenik“ - Lađevci

Mesara „3eM“ - Vrnjačka Banja

Vrnjački „Biser“ doo - Veleprodaja pića

„La Fantana“

Atelje „Mives“

MEDIJSKI SPONZORI: Radio Televizija Srbije,
RTV Kraljevo, Foto Bošković, Televizija Melos
Kraljevo, RTV Vrnjačka Banja

SRBIJA, 36210 VRNJAČKA BANJA, VRNJAČKA 20
tel/fax +38136611 153;

e-mail: kulturnicentar.vb@gmail.com

www.screenfest.org.rs

KO JE KO

Saša Milenković, direktor Kulturnog centra
Vrnjačka Banja

MODERATOR SIMPOZIJUMA I ŠKOLE DRAMATURGIJE “SLOBODAN STOJANOVIĆ”:

Dejan Janković, Branislav Lečić

ŽIRI: Filip Feti Dautović, Stevan Filipović i Milan
Jelić

DIZAJN FESTIVALA:

Predrag Čomagić

SLUŽBA FESTIVALA: Radica Prodanović,
Dragutin Radaković, Ana Pavlović, Igor Dunjić,
Marko Petrović, Tijana Atanasković, Ana
Ljubomirović, Ružica Čeperković i Katarina
Milojević

TEHNIČKA SLUŽBA: Saša Ravilić, Đorđe
Petrović, Dragan Crnoglavac i Dragan Strinković,
projekcije Dragan Dimitrijević, sajt

PRODUCENT, ORGANIZATOR:

Ognjen Rakčević

IZVRŠNI PRODUCENT - UMETNIČKI DIREKTOR

Marko Živić

GLAVNI ORGANIZATOR

Maša Cvetanović

VODITELJ KONFERENCIJE ZA ŠTAMPU “TAČNO U PODNE”:

Saša Radojević, mr Ivan Velisavljević

PR FESTIVALA:

Dane Stanojčić

VODITELJ PROGRAMA: Milena Zisk

ORGANIZACIJA: Kulturni centar Vrnjačka Banja

IZDAJE: Festival filmskog scenarija, Vrnjačka Banja; **ZA IZDAVAČA:** Saša Milenković;
REDAKCIJA: novinari Mila Vasojević, Marina Stanković Janković, Ana Stojković i Natalija Popović, fotore-
porter i Đorđe Petrović i Milan Mitrović, Ljiljana Radaković kompjuterski slog; **ŠTAMPA:** Interklima -
Grafika, Vrnjci; **TIRAŽ:** 200 primeraka

SKINUTO SA TRAKE

